

Arrest

nr. 82 331 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. JANSSENS loco advocaat P. ROBERT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 24 april 2001, verklaart er zich op 17 januari 2011 een vijfde maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 12 april 2011, verstuurd op 12 april 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en geboren zijn te Swabi, Pakistan. In april 2001 diende u in België uw eerste asielaanvraag in. U verklaarde de Indonesische nationaliteit te hebben. U staaft dit met een identiteitsdocument. In juni 2001 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. In december 2004 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde Indonesiër te zijn. In januari 2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. In oktober 2006 diende u een derde asielaanvraag in. U veranderde uw naam en nationaliteit: u beweerde een Afghaan

te zijn. In november 2006 nam de DVZ een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. In mei 2007 diende u een vierde asielaanvraag in. U ondersteunde uw bewering Afghaan te zijn met een Afghaans identiteitsdocument. Hierop nam het CGVS in augustus 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U nam deel aan de hongerstakingen. In januari 2011 diende u een vijfde asielaanvraag in. U veranderde uw nationaliteit en identiteit opnieuw. U verklaarde een Pakistaan te zijn. Na uw studies zou u bij het leger gegaan zijn. Daar dit strenge leven u niet aanstond, zou u weggelopen zijn. U zou als deserteur gezocht worden. Hierop zou u met gebruik van uw eigen paspoort naar Indonesië vertrokken zijn. Hier zou u tot 2001 gewoond en gewerkt hebben. U zou aan valse Indonesische identiteitsdocumenten geraakt zijn. Uw vriendin zou gedreigd hebben u aan te geven. U zou per schip naar Europa vertrokken zijn. Hier zou u op basis van slecht advies onder verschillende nationaliteiten asiel hebben aangevraagd. U vreesde immers deportatie naar Pakistan gezien uw desertie. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw paspoort, de identiteitskaarten van uw ouders, een schoolattest en uw domiciliëring, een fax van een oud paspoort uitgereikt in Peshawar in 1984 en een document van de Pakistaanse ambassade dat u dit oud paspoort in België verloren bent."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"U legde in het verleden vier asielaanvragen neer gebaseerd op valse identiteits- en nationaliteitsgegevens. U deed dit bewust en u ondersteunde uw opeenvolgende beweringen Indonesiër en Afghaan te zijn steeds door valse identiteitsdocumenten neer te leggen (gehoorverslag CGVS p. 2). U poogde dan ook bewust en herhaaldelijk om de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw flagrant bedrieglijke verklaringen breken de oprechtheid van uw nood aan bescherming af. Pas na tien jaar en vijf asielaanvragen gaf u aan eigenlijk Pakistaan te zijn. U verklaarde in totaal over twee Pakistaanse paspoorten beschikt te hebben: één van 1983 en één van 2010 (gehoorverslag CGVS p. 4). U zou sinds 1983 niet meer in Pakistan geweest zijn. Echter uit de stempel in uw paspoort blijkt dat u in 1988 ook een paspoort in Peshawar, Pakistan heeft aangevraagd (gehoorverslag CGVS p. 4). Bij confrontatie ontkende u dit: u beweerde dat het hier om de datum zou gaan dat uw oude paspoort uit 1983 niet langer geldig zou zijn (gehoorverslag CGVS p. 4). Echter uit de stempel blijkt wel degelijk dat het hier om een paspoort van 1988 gaat; bovendien staat er op de stempel dat dit paspoort verloren is, terwijl u beweerde dat u uw oude paspoort van 1983 nog kon tonen. Het gaat hier dan ook duidelijk niet om hetzelfde paspoort (gehoorverslag CGVS p. 4). Hoewel u beloofde kopieën van dit paspoort en van uw identiteitskaart te zullen voorleggen, kwam u deze belofte nooit na. U gevraagd hoe het mogelijk was dat men op de ambassade het (volgens u) foute jaartal 1988 in uw paspoort had geschreven, beweerde u dat het om een fout zou gaan van de ambassade zelf (gehoorverslag CGVS p. 4). Ook dient vastgesteld dat uw identiteitskaartnummer niet werd ingevuld op uw paspoort. U gaf aan dat dit niet gedaan was daar u enkel over een oude identiteitskaart zoals die van uw ouders zou beschikken. Op de identiteitskaarten van uw ouders komen echter de identiteitskaartnummers wel voor. U verklaarde dat de ambassade opnieuw een fout gemaakt zou hebben. Het is echter weinig aannemelijk dat de Pakistaanse ambassade twee fouten in hetzelfde paspoort zou maken. Er mag dan ook besloten worden dat er in 1988 een paspoort op uw naam in Pakistan werd uitgevaardigd. Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering een deserteur te zijn. Uw verklaringen over uw militaire carrière zijn weinig aannemelijk. Zo verklaarde u initieel tot de airforce te behoren, maar u kon geen details over uw eenheid opgeven. Uiteindelijk verklaarde u dat u nog in opleiding was en nog niet was toegewezen aan een eenheid; pas na de training zou u aan de "airforce" of het leger toegewezen worden (gehoorverslag CGVS p. 5). U kon de naam van uw bevelvoerende officier niet geven (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). Dat u als deserteur gezocht werd, hield u blijkbaar niet tegen om een officieel paspoort aan te vragen in Pakistan, noch om met dit paspoort een internationale vlucht te nemen (gehoorverslag CGVS p. 6). Van een deserteur zou men eerder verwachten zo min mogelijk op te vallen. Ook de vaststelling dat u in België zonder enige vrees naar de lokale vertegenwoordigers van de Pakistaanse autoriteiten op de ambassade stapt om een nieuw paspoort te bekomen, komt niet overeen met uw bewering een gezocht deserteur te zijn. U kon geen enkel bewijs voorleggen dat u een militaire opleiding volgde, noch dat u bij het leger zat, noch dat u als deserteur staat geboekstaafd (gehoorverslag CGVS p. 6). Gezien uw verklaringen in het verleden, mag van u toch enig bewijs verwacht worden. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering als deserteur gezocht te worden. Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij momenten openlijke strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Echter uit

informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Uit uw Pakistaanse paspoort blijkt dat u geboren bent in Swabi. U heeft deze regio echter al zeer lang geleden verlaten. Bovendien kunt u niet aannemelijk maken op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboorteregio waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, §2, c). Gezien u in het verleden er in bent geslaagd om lange tijd een bestaan in Indonesië op te bouwen zijn er geen redenen, waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt immers dat daar vele ontheemden uit het noordwesten van Pakistan wonen. Uit wat voorafgaat blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een nood aan bescherming kent. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Ze wijzen enkel mogelijk op uw identiteit en die van uw ouders.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal onterecht heeft geoordeeld dat hij in Pakistan over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt en dat de bestreden beslissing hierdoor de artikelen 48/4, §2, c), 48/5, §3 en 62 van de vreemdelingenwet schendt.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, omdat hij geen duidelijkheid verschaft over zijn identiteit en zijn nationaliteit.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad stelt vast dat verzoeker in België vijf maal asiel heeft aangevraagd en daarbij drie verschillende namen en nationaliteiten heeft opgegeven. Dit ondermijnt op ernstige wijze zijn geloofwaardigheid.

Bovendien kan ernstig worden getwijfeld aan de echtheid van verzoekers paspoort. In het paspoort is immers het nummer van zijn identiteitskaart niet ingevuld, terwijl verzoeker beweerde dat hij het paspoort onder meer heeft verkregen op basis van zijn identiteitskaart (gehoorverslag, 4), zodat mag worden verwacht dat dit nummer is ingevuld. Dat het hier om een fout van de ambassade zou gaan, zoals verzoeker beweert, is weinig waarschijnlijk. Het paspoort maakt ook melding van een paspoort dat op 9 oktober 1988 in Peshawar werd uitgevaardigd en dat als verloren werd opgegeven. Dit komt echter niet overeen met verzoekers bewering tijdens het gehoor dat hij sinds 1983 niet meer in Pakistan is geweest (gehoorverslag, 4). Het komt ook niet overeen met het getuigschrift van de Pakistaanse ambassade van 12 november 2010 dat stelt dat verzoeker zijn paspoort dat op 9 oktober 1984 in Peshawar werd uitgevaardigd als verloren heeft opgegeven.

Voorts lijkt het erop dat verzoeker identiteitsdocumenten achterhoudt. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor immers dat hij een kopie van zijn identiteitskaart had en een kopie van zijn oude paspoort (gehoorverslag, 3-4). Hij legde deze documenten echter niet voor, ondanks het feit dat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal hem uitdrukkelijk vroeg om deze documenten te faxen en verzoeker daarmee akkoord ging.

Verzoeker legde over zijn identiteitsdocumenten ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo antwoordde verzoeker in het begin van het gehoor op de vraag of hij nog documenten verwachtte dat hij een geboorteakte had aangevraagd maar dat ze misschien was kwijtgeraakt want dat hij ze niet had

ontvangen. Later verklaarde hij echter dat hij zijn geboorteakte voorlegde bij de Pakistaanse ambassade toen hij zijn paspoort aanvraag en stelde hij dat hij zou proberen om zijn geboorteakte terug te vinden en op te sturen (gehoorverslag, 3-4). Hij verklaarde ook dat hij thuis enkel nog een kopie van zijn oude identiteitskaart had, terwijl later in het gehoor bleek dat hij thuis ook nog een kopie van zijn oude paspoort zou hebben.

Bovendien heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, wat verzoeker ook niet betwist in zijn verzoekschrift. Bijgevolg maakt verzoeker ook door zijn asielrelaas zijn nationaliteit niet aannemelijk.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de waarheid vertelt en dat hij alle relevante documenten die hij in zijn bezit heeft voorlegt.

Aangezien verzoeker geen duidelijkheid verschaft over zijn identiteit en zijn nationaliteit, maakt hij niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De argumenten uit verzoekers verzoekschrift zijn hier verder niet dienstig. Deze argumenten hebben immers betrekking op de toestand in Pakistan en kunnen dus niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER